

болка въ корема: нѣмамъ покой ни денѣ, ни нощѣ. Виждашъ ли какъ съмъ изсѣхналъ? Нека Богъ се смили надъ мене—ако не мога да оздравѣя, то нека умра да не се мжча.

— Добрѣ, ще кажа, отговорилъ Глупчо и се запжтилъ по-нататѣкъ.

III.

Вървѣлъ още Глупчо три дни и три нощи, и пакъ не стига Бога.

— Ухъ! казалъ той, като обѣрсалъ пота си и поседналъ подъ една клонеста ябълка: — далеко е още до Бога!

— Добри човѣче! изведнажъ продумала ябълката: — ти отивашъ при Бога?

Глупчо подигналъ глава и казалъ:

— Да, отивамъ, при него да го моля да ми помогне. Той съвсѣмъ ме забрави.

— „Бжди тѣй милостивъ,“ — замолила се ябълката: — помоли го и зарадъ мене. Отъ какъ съмъ израсла на свѣта, не съмъ видѣла плодеветъ си. Пролѣтъ цѣла се покривамъ съ миризливъ цвѣтъ, както и другитѣ ябълки. Минава врѣме всичкиятъ ми цвѣтъ окапва и нищо не завързва . . . Ако не може да ми се помогне, нека по-добрѣ да умра.“

— „Добрѣ, ще му кажа,“ отговорилъ Глупчо и продължилъ.

IV.

Вървѣлъ още три дни и три нощи и дошѣлъ до широко, синьо море. Гледа: на брѣга подала изъ водата муцуна голѣма, много голѣма риба.

— „Кждѣ отивашъ, добри човѣче?“ пита го рибата.

— „Отивамъ при Бога да го моля за помощъ, отговорилъ Глупчо.

— Бжди добъръ и милостивъ,“ почнала да му се моли тя: седемъ години какъ ме души нѣщо въ гърлото, не мога нито да дишамъ, нито да се пусна